

хода на името „Шейтаница“. Тогава дѣдо Митко разказа следната приказка.

Това се случи преди много години. До воденичката се идваше по кози пѣтеки. Презъ него време нѣмаше и коларски пѣтища и тукъ навсѣкжде бѣше страшенъ пушнякъ. Една вечеръ, както никога, бѣхъ останалъ самичкъ въ воденицата. Напълнихъ коша съ жито, запалихъ лсеното кандилце и го прикачихъ надъ коша. После накладохъ добре огъня, наметнахъ се съ дебелия си кожухъ, легнахъ напръки до огнището и скоро задрѣмахъ.

Спалъ съмъ, що съмъ спалъ, по едно време дочувамъ писъкъ на гайда и провикване като на сватба. Поотрихъ очи сънливи, вслушахъ се по-добре и разбрахъ, че гайдата и глѣчката идваха къмъ воденицата. Колкото и да си давахъ сърце, косата ми настрѣхна. За мигъ гайдата изписка и замлѣкна, а и глѣчката се затиши. Въ това време чухъ страшенъ трѣсъкъ, ключалката изкочи и вратата се разтвори широко. Азъ се вдървихъ отъ страхъ: предъ прага бѣше застанало страшно чудовище на човѣшки ръстъ и облѣчено съ кожи. На главата си носѣше златна корона съ биводски рога, очитѣ му свѣтѣха като живи вжлени, зжбитѣ стърчаха навънъ, а между рунтавитѣ му крака дълга опашка се влѣчеше по земята. Подаде главата си напредъ и като изгледа на всички страни, прекрачи прага, накуцвайки съ лѣвия си кракъ и се отправи къмъ коша. Щомъ стигна до камънитѣ, воденицата спрѣ. Чудовището седна съ кръстосани нозе на камънитѣ и издума:

— Всички да се явите предъ мене, за да дадете смѣтка за работитѣ си презъ деня!

При този викъ отъ къмъ вратата се показаха две нови чудовища, едното отъ тѣхъ държеше въ ржцетѣ си дълги чебуци.

Бавно трѣгнаха тѣ единъ следъ други къмъ коша. Чебукчията застана отдѣсно, а другия предъ седналото на камънитѣ чудовище.

Следъ тѣхъ пристѣпи бавно-бавно единъ новъ дяволъ, тури си ржцетѣ на гърдитѣ, направи низко поклонъ и каза:

— Ваше адско величество, заповедниче на злитѣ